

LITERÁRNÍ SEŠITY ZŠ B. DVORSKÉHO

Nedopsaný příběh Veronika Válková

Nesnáším to, když se do země díváš.

Jen kolem mě projdeš a vůbec si mě nevšímáš.

Nesnáším ten tvůj nádherný úsměv,
co mě přitahuje, i když vím, že to bolí.

Ty modré oči, co mi klid nedají,
i když už dávno jinou cestu znají.

Ty modré oči, do kterých se ztrácím
a přitom vím, že tebe zpátky nevrátím.

Málo času, žádná slova.

Ted' už jsem pro tebe jen cizí osoba.

Tak krátká doba, a přesto tolik bolesti.

A já se ptám, jestli jsme vůbec měli štěstí.

O vychytralém Ctiborovi

Šimon Opravil

Slunce hrálo a vítr nebyl nijak nepříjemně silný, byl to tenkrát normální letní den. Tedy až do chvíle, kdy malý a chytrý, ale neobyčejně zlý chlapec Ctibor narušil klid lesa.

Ctibor šel lesem a cpal se čokoládou. Jakmile ji dojedl, odhodil špinavý obal na zem ke kořenům jednoho stromu. Ctibor pokračoval po pěšině dál a z ničeho nic, jak tak šel, uslyšel takový slabý zvuk připomínající šepot. Ctibor se zvuk snažil ignorovat, a tak pokračoval dál.

Když se prošel kolem jednoho ze stromů, který vyčníval do pěšiny, zaslechl nezřetelně svoje jméno. Ne, jako by ho někdo volal, spíš jako by o něm někdo hovořil. To Ctiborovu pozornost zcela zaujalo a rozhlédl se s cílem najít zdroj toho neznámého šepotu. Když se tak rozhlížel, zjistil, že šepot vychází ze stromů, proto se k jednomu stromu přitiskl a nastražil ucho. Šepot slyšel mnohem lépe, ale nerozuměl mu, což Ctibora velmi znepokojilo. Ohlédl se po pohozeném obalu od čokolády, který svoji pozici nijak nezměnil, povzdechl si a řekl:

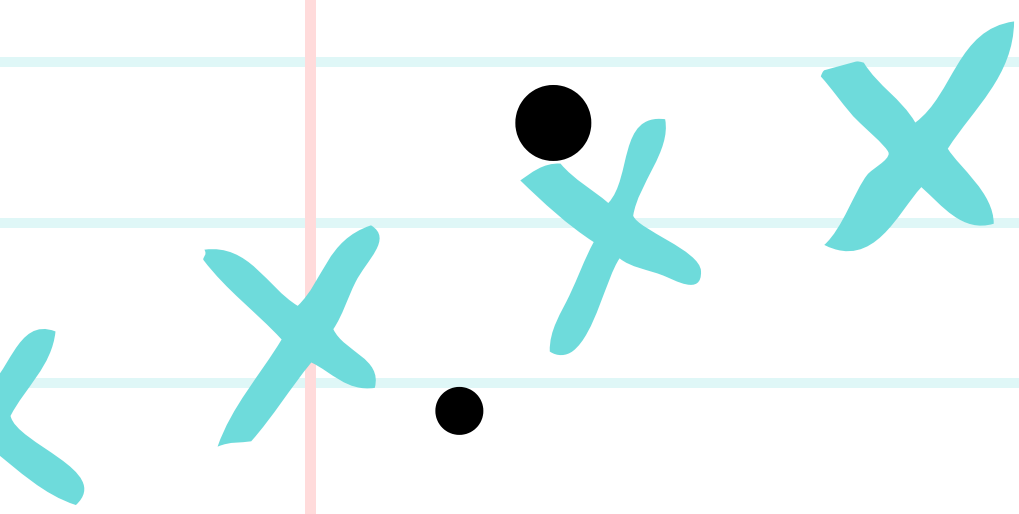
„Nu dobrá, v lese budu hodný.“

Vrátil se o několik metrů zpět, chytil obal do svých rukou a schoval si jej do kapsy. Opět přistoupil k jednomu stromu a nastražil ucho. Nic... žádná změna, stejně nesrozumitelný šepot. Začal přemýšlet, proč? Proč nerozumí tomu šeptání? Ctibor nebyl žádný hlupák, došlo mu to příliš rychle.

Bez váhání dodal: „Omlouvám se. Moc se omlouvám za ten obal.“

A od té doby Ctibor šepotu lesa rozuměl. Často poslouchal jeho šepot, protože stromy toho ví opravdu mnoho. Stromy totiž vidí přes okna nejen do učitelských kabinetů, ale všude možně - a to je něco, co Ctiborovi náramně pomohlo. Podařilo se mu správně vytipovat stromy, které hovoří o tom, co chce vědět - věděl každý test dopředu, věděl, co přesně na tom testu bude, zjistil dokonce heslo do školního systému od svého třídního učitele.

Ve škole či doma zlobil Ctibor neomezeně. Ale pokaždé, když šel do lesa, se choval jako miláček, lesním stvořením ani jeho rostlinám již nikdy v životě neublížil a trvá to tak až dodnes.

Lesní strašidlo

Adam Barčuk

Byl jednou jeden chlapec jménem Marek, který moc miloval les, jeho krásu, co tam žije, a jak si v něm mohl hrát.

Jednoho dne se mu přihodilo něco divného, co si nikdy nevysvětlí.

Marek šel do lesa s kamarádem Lukášem. Šli k velkému údolí a tam slyšeli podivné zvuky. „Chhrrrrřř...“

„Co to bylo, Lukáši?“

„Nevím, Marku, pojd' dál!“

Došli k údolí a šli si hrát na schovávanou. Lukáš pykal, Marek se schoval do kmene stromu. Lukáš začal hledat Marka, ale Marek si byl jistý, že ho určitě nenajde. Po patnácti minutách začal Lukáš volat: „Marku, kde jsi?!“

Najednou se nad Lukášem ozvalo silné zašustění: „Fsssss.“

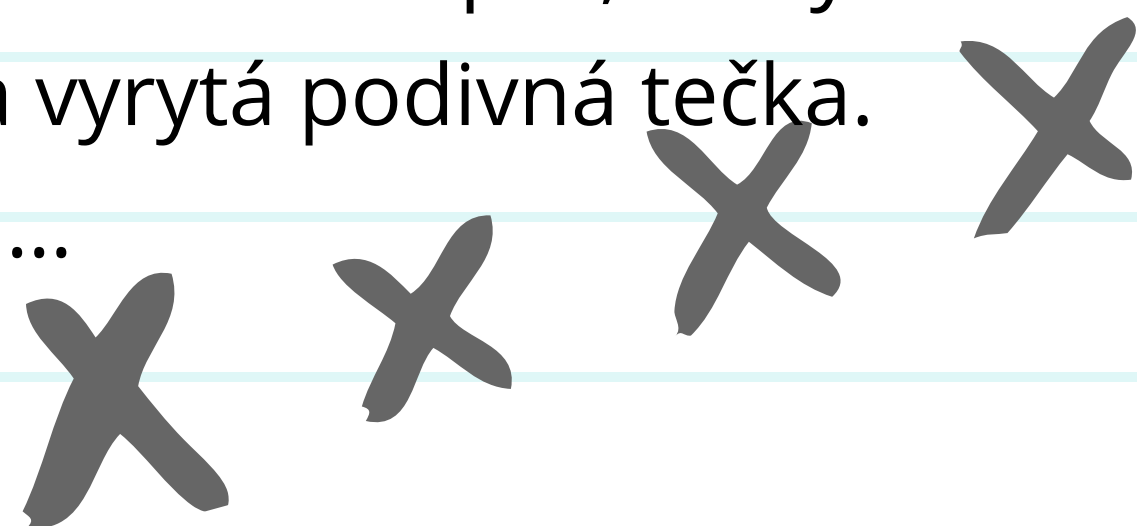
A ze stromu spadlo stvoření podobající se dřevěné loutce a začalo se přibližovat k Lukášovi. Lukáš začal utíkat. Utíkal přes cestičku a spadl k velkému kmeni, ze kterého se ozvalo: „Pojd' sem!“

„Co nebo kdo jsi?“ zeptal se vyděšený Lukáš. „Marku, pojd' sem! Viděl jsi to?“

„Ano, musíme jít!“ odpověděl Marek.

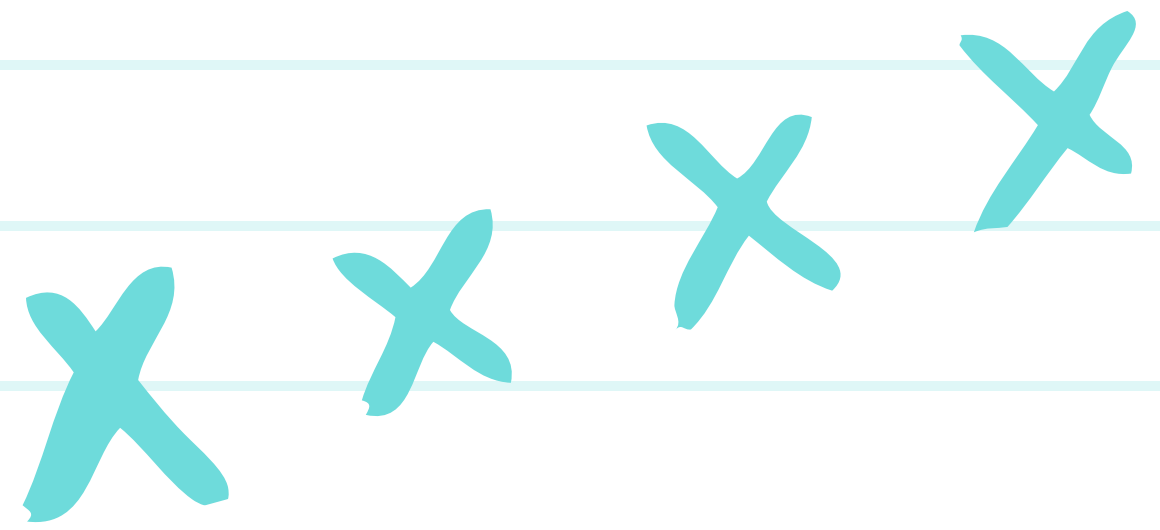
Kluci začali utíkali a na konci lesa to zase potkali. Dívalo se to přímo na ně. Najednou pořádně zašustilo listí a dřevěné stvoření se vypařilo. Když šli domů, tak si o tom povídali. Po chvíli se na rozcestí rozloučili.

Když se Marek blížil k domovu, ucítil, že má něco v kapse, a když se podíval, objevil tam klacík, na kterém byla vyrytá podivná tečka. Co to znamenalo? To už je na vaší fantazii...

Čekání

Anna Čičelová

Čekám na autobus do školy.

Má zpoždění, no tak nevadí,

další přijede za pár minut.

Ale nemyslím tohle čekání.

Víš, co bolí víc než odmítnutí?

Čekat na něco, i když nevíš na co.

Co to je? Za jak dlouho to přijde?

Nevíš vůbec nic, ale i tak čekáš.

Čekám, až mi řekne znova mám tě rád,
na to, že mi dá pusku a řekne:

Bude to dobrý, neboj se.

Ale nic se neděje, jenom to bolí.

Čekám, čekám a nevím, na jak dlouho
tahle paráda bude.

Stojí mi to za to, nebo ne?

Ale žádná bolest netrvá věčně.

Bolí to, bolí to tak strašně moc,
ani slzy netečou, chápeš to?

Jak špatně na tom musím být,
když mě to čekání připravilo i o slzy.

To čekání mě vysává až do bodu,
že nechci spát ani jíst.

To čekání tak moc bolí sice,
ale cítím se pak někdy silně.

Mezi tím čekáním můžu dělat plno věcí
a třeba tu bolest využít k psaní.

Můžu skládat texty a básně
o tom, jak to bolí,
zabijte mě, ale já se nevzdám,
protože ho mám pořád tak moc ráda.

